

af Renter og Afdrag, maa jeg have en Lov. Jeg vil naturligvis ikke nægte den højtærede Minister dette Styrkebælte, som han forlanger, men paa den anden Side kunde jeg tænke mig, at Ministeren kunde være saa stærk, at han ikke behøvede det. Han kunde blot ved et Cirkulære, som han lod udgaa til alle, der kunde tænkes at have Interesse for dette, bekendtgøre, at han ikke var sindet at søge en saadan Bemyndigelse. Hvis han havde gjort det, vilde Folk have vidst, at det ikke kunde nytte at komme til Indenrigsministeren og søge om Eftergivelse af Renter og Afdrag, for Ministeren vilde ikke gaa til Rigsdagens Finansudvalg og søge den Bemyndigelse, som Loven forudsætter, at han kan faa. Men naar Ministeren forlanger, at § 5 skal udslettes, er der jo ingen Grund for Rigsdagen til ikke at fritage ham for Bemyndigelsen.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa almindelige Bemærkninger om Loven. Vi diskuterede den meget omhyggeligt her i Tinget for tre Aar siden, og jeg erindrer, at det ærede Medlem, som i Dag var Ordfører for Partiet Venstre, da i Virkeligheden stod i Strid med den Mening, som Ministeren med hans Partis Tilslutning lagde for Dagen med Hensyn til denne Lov. Det er da intet Under, at han i Dag stiller sig ret fjendtligt overfor Loven. Jeg skal imidlertid ikke komme ind herpaa. Jeg vil kun sige, at det er jo meget betydelige Beløb, som Staten her udlaaner, og som der udstedes Boligfondsobligationer for; der er allerede udstedt for 60 Mill. Kr. Jeg kan ikke fragaa den Mening, jeg allerede havde den Gang, at det er en Forøgelse af Statsgælden, selv om denne Gæld er af en noget anden Art end almindeligt. Og Beløbet kan altsaa gaa op til 100 Mill. Kr. og vil sikkert gaa op til 100 Mill. Kr. Den højtærede Minister har sagt, at han aner ikke, hvor stort Tabet bliver. Jeg gjorde i sin Tid gældende, at der nok kom et Tab. Ministeren siger nu, at det var alle enige om den Gang. Nej, det var ikke alle enige om, tværtimod, det blev hævdet, at Tabet ikke kunde blive betydeligt for Staten. Nu henviser Ministeren til § 5 og siger, at allerede derved er Tabet givet. Men det er ikke nok, at § 5 altsaa vil give et Tab, som Rigsdagen stadig kan kontrolere gennem den Henvendelse til Finansudvalgene, som Indenrigsministeren foretager paa Grundlag af dens Bestemmelse. Nej, der vil nok komme mere Tab i disse Aar, end man i Øjeblikket kan vide — den højtærede Indenrigsminister siger jo ogsaa, at det kan man ikke vide noget om. Imid-

lertid, det er der ikke noget at gøre ved, for Loven er, som den er.

Jeg mener, at den højtærede Indenrigsminister maa komme til Rigsdagen, og han mener jo ogsaa, at han vil komme til Rigsdagen med et Forslag, som er i Overensstemmelse med, hvad Rigsdagens Flertal har vedtaget med Hensyn til Boligbyggeri og Statshjælp dertil. Foreløbig forlanger han kun en Forlængelse af Gyldigheden af Loven. Jeg skal, som sagt, anbefale dette Lovforslag til hurtigt Vedtagelse her i Tinget.

Indenrigsministeren (Hauge): Jeg takker Ordførerne for deres velvillige Udtalelser om Lovforslaget og for deres Tilsagn om Hjælp til, at Lovforslaget hurtigt kan blive færdigbehandlet i det høje Ting.

Jeg skal knytte nogle faa Bemærkninger til, hvad der er blevet fremført, men paa den anden Side indskrænke mig det mest mulige af Hensyn til det fremrykkede Tidspunkt. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at han oprindeligt havde den Opfattelse, at § 5 ikke var nødvendig; han mente, at § 5 ikke, skønt den indeholdt Løfte om Hjælp i paakommende Tilfælde, havde animeret til Boligbyggeri. Dette er efter min Mening ikke helt rigtigt. Selvfølgelig er vi her inde paa en skønmæssig Vurdering; det er ikke let at sige, hvor meget eller hvor lidt § 5 har virket i den Henseende. Derimod er jeg enig med det ærede Medlem i, at uanset om vi havde haft § 5 eller ikke, vilde Statens og Kommunernes Forpligtelser til syvende og sidst være blevet de samme. Det stemmer ganske med, hvad den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti gav Udtryk. Deri har de to ærede Medlemmer fuldstændig Ret, thi det er ganske utænkeligt, at Staten og Kommunerne, naar Laantagerne, fordi Prisniveauet har forandret sig til Skade for dem, ikke længere er i Stand til at præstere, hvad der skal præstere i Form af Renter og Afdrag, da ikke i Stedet for at overtage Hundreder af Ejendomme og administrere dem, skulde foretrække at lade de paagældende, der sidder med Ejendommene, vedblive i det store og hele at administrere dem, og at Staten skulde give sig til at indregistrere de Tab, som der vilde være at lide. For saa vidt er jeg enig i, at § 5 egentlig ikke faar den praktiske Betydning, som mange har villet tillægge den. Jeg tror, at Staten vilde komme til at handle i det væsentlige ens, enten vi havde den eller ikke. Men dermed er ikke sagt, at de byggende ikke alligevel i § 5 har set et Tilsagn om, at det offentlige